

Pred približno letom in pol, 30. novembra 2006, se je Franc Oderlap povzpel na Mt. Vinson, najvišji vrh Antarktike. S tem je stopil še na vrh zadnjega v seriji sedmih najvišjih vrhov vseh kontinentov. Ampak še za tem se je podal na Papuo – Novo Gvinejo, kjer se je povzpel na 4884 metrov visoko Carstenzovo piramido. Z enim redkih zemljanov, ki so stali na najvišjih vrhovih vseh kontinentov, smo takrat opravili kratek intervju.

Že nekaj časa je preteklo, odkar si se vrnil s Papue Nove Gvineje, kjer ti je 2. decembra uspelo opraviti vzpon na 4884 metrov visoko Carstenzovo piramido, najvišji vrh Oceanije. Zakaj Carstenzova piramida? Verjetno zato, ker najvišji vrh Avstralije, Mt. Kosciusco, na katerem si že bil, s svojimi 2229 metri ni tudi najvišji vrh Oceanije, h kateri lahko prištevamo Avstralijo?

Prvi, ki mu je to uspelo – Reinhold Messner – tam nekje v osemdesetih letih, je dejal, da če želiš narediti »7 summits«, je Carstenzova piramida tista, ki zaokrožuje to celoto. Pa sem šel in mi je uspelo.

Gre za najnižjega od sedmih vrhov. Ampak verjetno zdaleč od tega, da bi bilo enostavno?

Ja, če odštejemo avstralski Mt. Kosciusco, je ta najnižji. Ampak je res lep in po tisku od vseh v tem projektu tudi tehnično najbolj zahteven. Gora je skalnata, stena malo podobna triglavski, le da je nižja – tam nekje 600 metrov. Ves čas so težave od III. do IV. stopnje po UIAA, pol raztežaja je šestice, po nekaterih podatkih celo VI+ in druge poti kot pa tam čez – preko rahlo previsnega detajla – enostavno ni. Moraš to splezati, če hočeš na vrh. So pa v steni še težje smeri, ta je najlažja. Odprav tu ni mnogo in je možnosti za dobre vzpone še ogromno. Ampak večina ljudi, ki pride sem, gre le po normalki na vrh, čeprav je v steni nekaj težavnih smeri in še ogromno možnosti za nove. Je pa res izredno lepo. Bazni tabor je kot v risanki – postavljen ob jezercih. Res škoda, da je tako daleč.

Prispeval Alpikor, koroški portal o plezanju, alpinizmu in balvaniranju
Ponedeljek, 07 Julij 2008 21:05

To verjetno ni bil tvoj načrt že od začetka? Kdaj si prišel do ugotovitve, da ti lahko uspe nekaj tako izjemnega – stati na najvišjih vrhovih vseh kontinentov?

Pred Everestom o tem nisem niti razmišljal, niti nisem upal. Ko sem bil leta 1999 na Cho oyu in sem z vrha v lepem vremenu videl Everest, si nisem mislil, da bom na njem stal že naslednje leto, saj je že pogled nanj bil velika nagrada. Potem ko je Davo Karničar dejal, da bo poskusil smučati z vseh sedmih, pa so seveda prišle tihe želje.

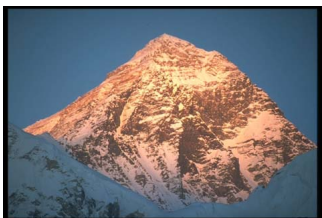

Kako si je sledilo »veličastnih sedem«?

Najprej je bil Everest, čeprav sem bil že prej na Aconcagui. Na Aconcaguo sem šel potem še enkrat. Potem Elbrus, Kilimanjaro v Afriki in avstralski Mt. Kosciusco, Aljaska, Antarktika in zdaj Carsztensova piramida.

Ta tvoj 7 summits bi lahko imenovali tudi 7+ summits. Dejansko si že pred Carstenszovo piramido stal na najvišjem vrhu Avstralije – Mt. Kosciusco.

Ja, lahko bi rekel 8 summits ali pa 7+ summits, a dejansko niti ni važno. Če povem po resnici, mi je to, kdo katerega priznava za najvišjega, in ali sem prvi Slovenec, ki je to naredil, pravzaprav vseeno. To sem naredil zase, za svoje veselje. Je sedaj, ko je to na nek način končano, seveda lep občutek. Da sem nekaj zaokrožil, naredil neko celoto. Najbolj lepo pa je bilo spoznavat vse te daljne kraje, kulture in sedaj s še večjim zanimanjem spremljam članke, ki pišejo o drugih, ki se lotevajo tega projekta.

Prispeval Alpikor, koroški portal o plezanju, alpinizmu in balvaniranju
Ponedeljek, 07 Julij 2008 21:05

Davo Karničar, s katerim sta bila skupaj na večini teh vrhovih, tokrat ni bil zraven. Kako to?

Davo se je preselil v novo hišo, dobil je otroka in se je bolj posvetil družini. Ves čas je bil pri stvari, nas pospremil na pot, nas pričakal ob povratku, ampak zraven ga ni bilo. Je pač malo drugače postavil svoje trenutne prioritete, svoj projekt pa je itak že zaključil.

Ti pa kar uspeva »skrivati« te tvoje dosežke. Ne vem, če zate sploh ve kdo, razen alpinistov, morda četrť sokrajanov ter najbližji sosedje in sorodniki.

Saj pravim, da sem to delal zase. Nekega pompa pred odhodi nima smisla zganjati, ker nikdar ne veš, kaj bo. Po prihodu domov pa so itak druge obveznosti prve. Pa že po naravi smo Korošci raje bolj tiho in ne obešamo vsega na velik zvon. Verjetno za to vedo le moji najožji sorodniki in tisti, s katerimi se družim, nekaj sodelavcev, to pa je po moje že vse.

Kako potem to opravičiš pred sponzorji?

Sem Mežičan, več kot pol življenja delam v Prevaljah, sem pa član kluba v Črni in po mikrolokalnih kriterijih itak ne spadam ne sem ne tja (smeh). Po Everestu sem bil športnik leta v Mežici, to pa je, kar se podpore lokalne skupnosti tiče, že skoraj vse. Ves čas imam le dva sponzorja, ki sta mi pri projektu 7 vrhov stala ob strani: frizerstvo Tasič iz Mežice, ki me zastonj striže, in pa Elektro tim d.o.o. oz. Janez Žalig osebno. Na Everestu je bila sistematično zagotovljena podpora celotni odpravi. Pri odpravi na Antarktiko me je delno sponzorirala firma Lek d.d, kjer sem zaposlen, nekaj pomoči sem dobil še od posameznikov, drugače pa je to že vse.

Na mojo srečo pa mi v podjetju omogočijo koristi letni dopust v enem kosu in imajo razumevanje za mojo dejavnost. Včasih se kar čudim, koliko podpore od matičnih planinskih društev in klubov ter občin dobijo nekateri posamezniki po Sloveniji, ki so v primerjavi z mano skoraj bogataši. Mi na Koroškem smo glede tega prekleto trdi, drugod je, kot kaže, to malo drugače. Tako mi pred sponzorji tega sploh ni treba opravičevati, prijatelji, kot je Janez, pa tako

Prispeval Alpikor, koroški portal o plezanju, alpinizmu in balvaniranju
Ponedeljek, 07 Julij 2008 21:05

ali tako vedo, za kaj gre. Danes dobiti sponzorja, ki te ne osebno pozna, je po moje nemogoče. Zato to, kar imam, še bolj cenim,

Zanimivo, da v koroškem alpinizmu zadnja leta uspevajo najboljše stvari ravno tistim, ki vsaj sprva niso bili tipični predstavniki »dobrih fantov«. Flis – nemogoč. Lačen – katastrofa. Ti – padel z neba, od nikoder. Govorim seveda o vaših začetkih. Od kod si sploh ti priletel v alpinizem?

Član PZS sem od prvega meseca svoje starosti, ko me je včlanil oče, ki je bil zagret planinec. Včasih je bila Mežica glede na delež prebivalcev, ki so bili člani planinske zveze, prva v Sloveniji. Torej sem član PZS že skoraj petdeset let in sem dosti hodil v hribe. Nisem pa plezal, preden nisem že tam po tridesetih prišel h GRS. Potem me je pa potegnilo ... Najprej Raduha in drugi hribi pri nas, pa zatem po Avstriji, Švici, Franciji, leta 1996 Aconcagua, kjer sem dobil nov zagon. Ko sem iskal nekoga, ki bi šel v Himalajo, sem se leta 1999 našel s Posavci in z njimi odšel na Cho Oyu. Tam so želje po novih vrhovih spet narasle. Ker dobro prenašam višino, na višini se zelo dobro počutim, so ti visoki vrhovi bili nekakšno logično nadaljevanje. Očitno imam za to prave gene, saj sem tudi z Everestom sestopal brez kisika, na vrh pa sem se odpravil kar iz tabora 2.

Kaj boš počel zdaj? Država za državo? Na druge planete? V globino?

Najprej moram dati iz nog železje, s katerim so me poleti zakrпали. Drugače pa bom ostal kar na trdnih tleh. Bo treba najti nekaj zanimivega. Sem pa na vseh teh prehojenih poteh videl toliko ciljev za prihodnost, da se ne bojim, da bi ostal brez dela. Bolivijski del Andov, Pakistan, ... kup stvari, ki sem jih do zdaj puščal ob strani, bo zdaj lahko prišlo na vrsto. Verjetno leta 2008 najprej malo okrog Broad Peaka in K2, potem bi še rad kaj šel v Himalajo, v Tibet, morda še kdaj na kakšnega osemtisočaka. Je pa Himalaja trda, zato me trenutno precej vleče v Ande. So dosti krajši dostopi, lepi hribi.

Prispeval Alpikor, koroški portal o plezanju, alpinizmu in balvaniranju
Ponedeljek, 07 Julij 2008 21:05

[Intervju lahko preberete tudi na strani spletni strani \[www.alpikor.org\]\(http://www.alpikor.org\), koroškem portalu o plezanju, alpinizmu in balvaniranju.](#)*